

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem JUDr. Igorem Osvaldem
sídlem Veveří 100/31, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2017, č. j. MV-57026-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu.
- 2. Dne 16. 8. 2016 Ministerstvo vnitra zahájilo se žalobcem z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na základě obdržení opisu z rejstříku trestů. Z něj vyplynulo,

že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 40 T 8/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 61/2004 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let pro spáchání zločinu vraždy ve stadiu pokusu dle § 140 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2017, č. j. OAM-1776-17/ZR-2016, ministerstvo zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (výrok I.) a současně žalobci udělilo výjezdní příkaz podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději na 30 dní od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.).

3. Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě upozornil na nepřiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Podle něj je nutné zvažovat míru závažnosti narušení bezpečnosti státu a poměřovat ji se zásahem do osobního a rodinného života cizince. Odsouzení nemůže bez dalšího vést ke zrušení pobytu, jestliže u cizince existují trvalé osobní a rodinné vazby v České republice.
5. I pro případy rušení pobytu v České republice lze aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu a znění směrnice týkající se správního vyhoštění. Nelze proto souhlasit se žalovanou, že Doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1504 (2001) (dále též „Doporučení“) je irelevantní. Přestože se Doporučení týká případů vyhoštění, obsahuje obecně platná etická kritéria použitelná i pro rozhodování v předmětné věci. Správní orgány se ve svých rozhodnutích nedostatečně vypořádaly s argumentací žalobce ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho osobního a rodinného života. Pouze odkázaly na části odsuzujícího rozsudku a vyhnuly se tak skutečnému hodnocení osobních a rodinných poměrů. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak jsou na samé hranici přezkoumatelnosti.
6. Žalobce nepopírá, že se dopustil jednání, za něž byl odsouzen. Má však za to, že předmětný čin nemá žádný prvek latentní nebezpečnosti pro společnost. Ostatně i vrchní soud v rozsudku konstatoval, že šlo o mimořádný exces a že pobyt pachatele na území neznamená riziko pro společnost.
7. Ke svému osobnímu a rodinnému životu žalobce zmínil, že od ukončení základní školní docházky na Ukrajině v roce 2002 žil převážně v tuzemsku spolu se svými sourozenci A. a V. M., narozenými X. Jeho matka L. v Česku v roce 1999 uzavřela manželství s panem P., s nímž má syna M. P. Matka má v tuzemsku trvalý pobyt od 29. 12. 1999. Povolení k trvalému pobytu bylo žalobci vydáno 2. 11. 2004, kdy měl 17 let. Bratři V. a A. mají povolení k trvalému pobytu od 13. 2. 2006. Žalobce má trvalé bydliště u své nevlastní babičky L. P., se kterou má dobré osobní vztahy a které pomáhal. Ve správním řízení byly předloženy důkazy, z nichž vyplývá, že matka před přestěhováním do České republiky žila ve společné domácnosti pouze se svými třemi dětmi; otec s nimi nebydlel a jeho pobyt na Ukrajině není znám. Žalobce tedy na Ukrajině nemá rodinné zázemí a nepovažuje tuto zemi za svůj domov. V ukrajinštině není schopen písemně komunikovat. Celou druhou polovinu svého dosavadního života prožil v Česku.

8. Žalobce dále zdůraznil, že existence důvodů bránících zrušení pobytu nesouvisí s uloženými tresty v trestním řízení. Pokud odnětí oprávnění k pobytu není trestem, neměl by správní orgán argumentovat závažností trestného činu, jak činí žalovaná v předmětném případě, ale měl by se zaměřit na hledisko možného ohrožení zájmů společnosti a zásahu do osobních a rodinných poměrů cizince. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí správních orgánů neodděluje rovinu trestní agendy a rovinu lidských práv.
9. Trest odnětí svobody má vést k nápravě pachatele. Není důvodu předpokládat, že uložený trest zmíněný účel nesplní. Tomu odpovídá dobré hodnocení z věznice a fakt, že žalobce uhradil veškerou vzniklou škodu. Rušení oprávnění k pobytu je nástrojem ochrany pořádku v České republice. Žalobce však veřejný pořádek nenarušuje, ani neohrožuje státní bezpečnost z hlediska obecné či ekonomické kriminality. Život žalobce se odehrává v České republice, proto je zrušení povolení k trvalému pobytu pro žalobce nepřiměřeným zásahem. Represivní a výchovná úloha trestu je vyřešena odsouzením za trestný čin a výkonem trestu.
10. Soud by podle žalobce měl přihlídnout rovněž ke skutečnosti, že vrchní soud, na rozdíl od rozsudku krajského soudu neuložil žalobci trest vyhoštění s odůvodněním, že se jednalo o výjimečný exces žalobce s tím, že lze očekávat, že k opakování v budoucnu nedojde. Správní orgány měly přihlídnout k hodnocení nebezpečnosti žalobce zaujatému vrchním soudem. Pokud tak neučinily, jsou jejich rozhodnutí nesprávná.
11. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

12. Žalovaná se ve vyjádření k žalobě ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací obsaženými v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. Žalobní námitky jsou podle ní nedůvodné. V podrobnostech odkázala na spisový materiál a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
14. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [bod IV. A) rozsudku], poté hodnotil námitku nesprávného posouzení přiměřenosti dopadu do osobního a rodinného života žalobce [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaná se nedostatečně nevypořádala s jeho argumentací ohledně osobních a rodinných poměrů a vycházela pouze ze závěrů trestních rozsudků.

16. Soud odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve

svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

17. Přiměřeností dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života se žalovaná zabývala na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Zohlednila délku pobytu žalobce na území České republiky, skutečnost, že není veden v obchodním ani živnostenském rejstříku, opakovanou trestnou činnost a rodinné vazby. Uzavřela, že „*veřejný zájem na zachování veřejného pořádku je silnější, než případné potíže odvolatele se začleněním do společnosti na Ukrajině.*“ Soud je přesvědčen, že žalovaná na argumentaci žalobce ohledně nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života řádně reagovala a vysvětlila, z jakých důvodů podle jejího názoru převažuje veřejný zájem na zachování veřejného pořádku nad zásahem do osobního života žalobce. Ostatně stěžejní námitkou podané žaloby je právě polemika žalobce s tímto hodnocením žalované, tedy námitka nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Je tak zřejmé, že žalobce pochopil argumentaci, kterou žalovaná zaujala, a v podané žalobě s ní polemizuje.

18. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak není důvodná.

IV. B) Námitka nesprávného posouzení přiměřenosti dopadu do osobního a rodinného života žalobce

19. Žalobce v podané žalobě dále namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce.
20. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
21. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 16. 8. 2016 zahájilo Ministerstvo vnitra z úřední činnosti se žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Z výpisu z rejstříku trestů vyplynulo, že žalobce byl v minulosti třikrát trestně odsouzen. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 7. 2014, sp. zn. 40 T 8/2014, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 5 To 61/2014, byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 10 let se zařazením do věznice s ostrahou pro spáchání zločinu vraždy ve stadiu pokusu dle § 140 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Z výpisu z rejstříku trestů dále vyplývá, že dne 4. 11. 2008 byl žalobce odsouzen pro spáchání trestného činu pohlavního zneužívání a dne 8. 4. 2009 pro spáchání trestného činu podvodu. První podmínku, že cizinec byl pravomocně

odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tak mělo ministerstvo za splněnou.

22. K druhé podmínce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ministerstvo zjistilo, že žalobce je svobodný a bezdětný. Na území ČR žije jeho matka (L. P.) s manželem a tři sourozenci (V. a A. M., M. P.), kteří jej pravidelně navštěvují ve výkonu trestu. Žalobce nemá zaměstnání. Má pouze základní vzdělání, možnosti dalšího studia nevyužil, pracuje příležitostně jako brigádník. Skutečnost, že je žalobce pracovně zařazen ve výkonu trestu nelze podle ministerstva zohlednit, neboť tato činnost se vztahuje pouze k výkonu trestu. Správní orgán I. stupně porovnal výše zmíněné rodinné vazby s důvodem vedení řízení a konstatoval, že *„i přes silné rodinné a soukromé vazby cizince v ČR, do kterých bude zasaženo, je rozhodnutí a tím i zásah do soukromých a rodinných vazeb přiměřený a odpovídá okolnostem případu“* (strana 6 rozhodnutí ministerstva). Bylo přihlédnuto k charakteru trestné činnosti (pokus zločinu vraždy) a rovněž k délce uloženého trestu, která sama o sobě výrazně zasáhne rodinné vazby. Správní orgán I. stupně poté uzavřel, že *„[n]egativní skutečnosti k cizinci v daném případě jednoznačně převažují nad okolnostmi ve prospěch cizince. Rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k rodinným vazbám i z toho důvodu, že cizinci není vysloven zákaz pobytu v ČR, pouze je mu odebráno nejvyšší možné bytové oprávnění“* (viz strana 7 rozhodnutí ministerstva). Správní orgán I. stupně přihlédl i k předchozím dvěma odsuzujícím rozsudkům z let 2008 a 2009 a konstatoval, že selhal výchovný efekt rodiny. Žalobce sice v době rozhodování žil v ČR 12 let, ale část z této doby prožil ve vazbě, případně ve výkonu trestu; tuto část tedy nelze hodnotit. Nepřiměřenost tak nezpůsobí ani předchozí délka pobytu žalobce na území. Stejně tak zhoršení ekonomické situace žalobce v případě návratu do země původu nepovažoval správní orgán za nepřiměřené, neboť jde o pouhý následek předchozí trestné činnosti, který si žalobce přivodil vlastním jednáním. Ani skutečnost, že žalobce již neumí ukrajinsky psát a v zemi původu nemá vazby, podle správního orgánu I. stupně nezpůsobuje nepřiměřenost zrušení trvalého pobytu. Správní orgán proto na základě výše uvedených zjištění uzavřel, že zrušení trvalého pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do života cizince, a doplnil, že uvedené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu žalobce na území.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu I. stupně potvrdila. Doplnila, že se na území ČR nenacházejí žádní rodinní příslušníci, kteří by na něm byli bytově závislí. S odkazem na judikaturu uvedla, že s ohledem na nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 10 let je zřejmé, že si žalobce nemůže vytvořit hodnotné vazby na území, které by byly ochrany hodné. Ani splacení škody za předchozí trestnou činnost či dobré chování ve výkonu trestu nelze považovat za důvod, který by zvrátil důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť ničeho nemění na závažnosti trestné činnosti žalobce. Přihlédl ke skutečnosti, že žalobce většinu svého života (do roku 2004) žil na území Ukrajiny a vykonal tam základní školní docházku a že v ČR nebyl ekonomicky integrován. Žalovaná doplnila, že vydané rozhodnutí nelze chápat jako dvojí trestání. Trestní rozsudek byl důvodem pro zahájení řízení o zrušení platnosti trvalého pobytu, jehož předmět je odlišný od řízení trestního. Překážkou pro vydání rozhodnutí nebyla ani skutečnost, že žalobci v trestním řízení nebyl uložen trest vyhoštění.
24. Z ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zrušit povolení k trvalému pobytu lze při naplnění dvou podmínek: 1. cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu

odnětí svobody, 2. rozhodnutí bude přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života cizince.

V projednávaném případě není sporu o tom, že první podmínka (odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) byla splněna, neboť žalobce byl rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 61/2014 pravomocně odsouzen k nepodmíněnému výkonu trestu odnětí svobody v délce 10 let. Spornou je však mezi účastníky otázka posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu s ohledem na osobní a rodinný život žalobce.

Podmínkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). V této oblasti lze vycházet i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).

25. Mezi faktory, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy, patří: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že přestože tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, lze je – po patřičné úpravě – aplikovat i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život cizince narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a absolvování takového řízení.*
26. Přiměřenost zásahu do života cizince je dále nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být

i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

27. Správní orgán I. stupně i žalovaná se ve svých rozhodnutích výše uvedenými kritérii podrobně zabývali a dospěli k závěru, že zrušení platnosti trvalého pobytu bude v případě žalobce přiměřené. Soud se s hodnocením správních orgánů ztotožňuje z následujících důvodů.
28. Pokud jde o charakter trestné činnosti, žalobce byl pravomocně odsouzen za pokus zločinu vraždy, který patří mezi nejzávažnější trestné činy. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) výše popsaného jednání žalobce je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného příslušnými ustanoveními trestního zákoníku, jímž je ochrana (nedotknutelnost) lidského života. Odvolával-li se žalobce na závěry vrchního soudu, který hodnotil jeho jednání jako exces, nevnímá soud tuto skutečnost jako okolnost snižující význam či závažnost jednání, jehož se žalobce dopustil. Ostatně i délka uloženého trestu odnětí svobody svědčí o škodlivosti předmětného jednání. Navíc je nutné vzít v potaz i předchozí trestnou činnost žalobce (recidivu) a nárůst škodlivosti žalobcova jednání. Správní orgány tedy podle soudu správně uzavřely, že se žalobce nedostatečně integroval do české společnosti a že zájmy společnosti byly žalobcovým trestním jednáním značně ohroženy.
29. Skutečnost, že před spácháním výše zmíněného trestného činu byl žalobce bez zaměstnání, svědčí rovněž o nedostatku integrace do české společnosti. Žalobce nebyl držitelem živnostenského oprávnění a peníze si obstarával občasnými brigádami a výpomocí. Má základní vzdělání, které získal na Ukrajině. Po příchodu do ČR si vzdělání neprohloubil dalším studiem. Nepřiměřenost tak neshledal soud ani v ekonomické rovině, neboť žalobce před nástupem do výkonu trestu vykonával pouze příležitostné brigády a k jeho pracovnímu zařazení ve výkonu trestu v tomto ohledu nelze nijak přihlížet.
30. Co se týče žalobcova pobytu na území, ve správním řízení bylo prokázáno, že na území ČR pobývá od svých 17 let (od roku 2004), kdy mu byl udělen trvalý pobyt. Správní orgán tedy vzal v úvahu, že žalobce v tuzemsku žije 12 let, nicméně přihlédl ke skutečnosti, že část z této doby nelze zohlednit, neboť ji cizinec prožil ve vazbě nebo ve výkonu trestu, neboť v této době si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011-48). Nepřiměřenost zrušení trvalého pobytu tak nepůsobí ani délka pobytu žalobce na území.
31. Žalobce má na území ČR rodinné vazby na svoji matku a tři bratry, kteří zde žijí. Otec žije v zemi původu, nicméně žalobce s ním není v kontaktu. Žalobce neuvádí, že by v ČR měl partnerku nebo děti. I v tomto ohledu se soud plně ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že přestože má cizinec na území rodinné vazby, je nutné porovnat je s důvody, pro které se vede řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Takovým důvodem bylo nepodmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody na 10 let za zločin vraždy ve stadiu pokusu. S přihlédnutím k judikatuře Nejvyššího správního soudu, kdy přestože měl cizinec v tuzemsku manželku a nezletilé děti, bylo jeho odsouzení k trestu odnětí svobody na 6 let za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy chápáno jako důvod, pro který je přiměřené zrušit trvalý pobyt cizince na

území, má soud za to, že zrušení trvalého pobytu bylo přiměřené i v případě žalobce (viz shora citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 147/2016-30).

32. Ohledně žalobcova věku nebo zdravotního stavu žalobce nic konkrétního neuváděl, proto správní orgány tyto faktory nemusely výslovně ve svých rozhodnutích zvažovat. Soud souhlasí se správními orgány rovněž v tom, že nebylo nutné vyžadovat aktuální zprávy z věznice, které by prokazovaly, že žalobce ve výkonu trestu nepůsobí žádné problémy a že byl napraven. Lze souhlasit se závěrem správního orgánu I. stupně, že skutečnost, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody chová řádně, je smyslem uloženého trestu odnětí svobody. Uložený trest má vést k nápravě odsouzeného. Tuto skutečnost však nelze hodnotit ve prospěch žalobce v řízení o zrušení trvalého pobytu, proto nebylo nutné doplňovat spisový materiál aktuálními zprávami z věznice (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).
33. Co se týče namítaného postupu v rozporu s Doporučením, jak správně poznamenaly správní orgány, předmětné doporučení se vztahuje k otázce vyhoštění, nikoliv rušení trvalého pobytu. Jeho zásady proto nejsou pro předmětné řízení aplikovatelné. Ostatně zrušení trvalého pobytu žalobce nutně nemusí vést k jeho vyhoštění, neboť žalobce má možnost získat na území jiné pobytové oprávnění.
34. Nepřípadná je rovněž argumentace žalobce, že pokud mu v rámci trestního řízení nebyl uložen trest vyhoštění s ohledem na rodinné vazby a ojedinělost spáchaného činu, nelze mu z těchto důvodů zrušit trvalý pobyt. Soud je přesvědčen, že skutečnost, že žalobci v rámci trestního řízení nebyl uložen trest vyhoštění, nebrání správním orgánům rozhodnout o zrušení trvalého pobytu žalobce, neboť předmět řízení dle § 871 zákona o pobytu cizinců je jiný než předmět řízení trestního a správní orgány v něm nejsou vázány závěry trestních soudů (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37).
35. Jako nepřiléhavou hodnotí soud argumentaci žalobce, že správní orgány měly zkoumat ohrožení zájmů společnosti, ne zastřešovat se odůvodněním trestního rozsudku. Správní orgány typovou závažnost žalobcova jednání ve svých rozhodnutích náležitě zhodnotily; nelze jim v tomto směru vytýkat, že do svých rozhodnutí přejaly i část argumentace obsaženou v odsuzujících rozsudcích ohledně způsobu provedení trestného činu.
36. Soud s ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopouštěl, uzavírá, že žádný z důvodů uváděných žalobcem není natolik podstatný, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalované ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu. Soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele přiměřeným a se závěry správních orgánů obou stupňů se ztotožnil.
37. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že žalobce si měl a mohl být při páčání závažného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou jeho trestná činnost ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.
38. Námitka nesprávného posouzení přiměřenosti tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. K návrhům důkazů obsaženým v žalobě soud uvádí, že nepovažoval za nutné provádět ve věci dokazování. Skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně a postačoval pro vydání rozhodnutí. Soud proto dokazování pro nadbytečnost neprováděl.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu